

HAZIRLAYAN: ALEV AKAL
GÜZEL VE ÇİRKİN
MADDEM DE BEAUMONT

Bir zamanlar zengin bir tüccar varmış. Üç kızı olan bu tüccarın kızlarının ikisi son derece bencilmiş. Ama üçüncüsü, yani adı Güzel olanı hem iyi hem de sevgi doluymuş. Bir gün tüccar, gemilerinin şiddetli bir fırtınada battığı haberini almış. Zavallı adam varını yoğunu kaybetmiş, geriye bir tek kasabadaki küçük evi kalmış. Açgözlü iki kardeş bu durumdan hiç hoşlanmamışlar.

Yatakta yatmak ve oflayıp puflamaktan başka bir şey yapmaz olmuşlar. Evin bütün işleri Güzel'e kalmış. Bir zaman sonra tüccar kayıp gemilerinden birinin limana ulaştığını duymuş. Haberin doğru olup olmadığını öğrenmek için yola çıkmadan önce kızlarına, dönüşte size ne hediye getireyim, diye sormuş.

Açgözlü iki kardeşin neşeleri hemen yerine gelmiş. "Elbiseler ve mücevherler!" isteriz demişler. "Peki ya sen Güzel?" diye sormuş tüccar. "Bir gül. O bana yeter," demiş Güzel. Birkaç gün sonra tüccar evine dönmek üzere üzgün üzgün yola koyulmuş. Yine yoksulmuş, çünkü son gemiden ona kalan paraları da dolandırıcılara kaptırmış. Akşam karanlığı bastırırken bir ormana varmış.

Orman hem karanlık, hem de soğukmuş. Şimşekler çakıyor, rüzgâr yerden karları havalandırıyor. Uzaklardan kurtların uluma sesleri geliyormuş. Tüccar nereye gittiğini bilmeden atıyla birlikte karların üzerinde bata çıka saatlerce yol almış, derken birden ileride pencerelerinden dışarı parlak ışıklar sızan son derece güzel bir şato görmüş. Ama bu çok garip bir şatoymuş, çünkü şöminelerinde harıl harıl ateş yanmasına, bütün odaları gün gibi aydınlık olmasına rağmen ortada kimsecikler yokmuş.

Tüccar seslenmiş, seslenmiş, cevap veren olmamış. Sonunda, beklemenin bir anlamı olmadığını anlayınca, atını ahıra bağlamış ve salondaki uzun masanın üzerinde hazır bekleyen yemeği yemiş.

Sonra bir yatağa yatıp uyumuş. Sabah uyandığında onun için bırakılmış yeni giysiler bulmuş yanı başında. Aşağıda da güzel bir kahvaltı onu bekliyormuş. "Bu şato, bana acıyan iyi kalpli bir periye ait herhalde," demiş tüccar. "Ona bir teşekkür edebilseydim keşke."

Tüccar şatodan ayrılırken, bahçedeki gülleri fark etmiş. 'Hiç yoksa Güzel'e verdiğim sözü

yerine getireyim,' demiş içinden. Güllerden birini koparmış. Ama koparır koparmaz müthiş bir kükremeyle inlemiş her yan. Çalılarının arkasından korkunç görünüşlü bir canavar çıkmış.

Öylesine korkunçmuş ki, tüccar neredeyse korkusundan bayılacaktı. "Seni değer bilmez adam!" diye kükremiş Canavar. "Hayatını kurtardım! Seni besledim, giydirdim! Sen kalkmış güzel güllerimi çalıyorsun. Hemen ölmeyi hak ettin!" Tüccar Canavar'ın karşısında diz çökmüş. "Gülü kızlarımdan birine götürecektim efendim," demiş. "Ben efendi falan değilim, bir Canavar'ım," diye hırlamış yaratık.

Sonra tüccarın tepesine dikilmiş. "O değerli kızlarına gelince... Git, sor bakalım onlara, hayatına karşılık içlerinden biri gelip benimle birlikte yaşar mı? Bu teklifimi kabul eden olmazsa, üç ay içinde öleceksin." Tüccar gün ışıyla aydınlanmış ormanın içinden, üzgün bir şekilde atını sürüp evine dönmüş. Evde iki bencil kız kardeş babalarının başından geçen korkunç maceraları dinlerken kıllarını bile kıpırdatmamışlar.

Babaları onlara giysi ve mücevher getirmedi diye küplere binmişler. Ama Güzel onlar gibi yapmamış. “Baba, izin ver ben gideyim,” demiş hiç tereddüt etmeden. “Tabii sen gideceksin, suç senin,” demiş kardeşleri.

“Gül isterim diye tutturmasaydın, Canavar babamızı öldürmeyi düşünmeyecekti.” Üç ay geçince tüccar şatoya Güzel’le birlikte gitmiş. Her şey orayı ilk gördüğü gibiymiş: etrafta yine kimsecikler yokmuş, sofraya hazır. Yemeklerini yemeyi bitirdiklerinde Canavar ortaya çıkmış. Güzel korkusundan tir tir titremeye başlamış, çünkü canavar babasının anlattığı kadar korkunçmuş, hatta daha da korkunç!

“Buraya kendi isteğinle mi geldin?” diye sormuş Canavar. “Evet,” demiş Güzel. “O zaman baban sabah olunca buradan gidecek ve bir daha buraya hiç gelmeyecek.” Sabah olup da babası gidince Güzel tek başına kalmış. Önce bir süre ağlamış, ama sonra gördüğü rüyayı hatırlayıp biraz olsun rahatlamış. Rüyasında bir peri, “Üzülme, babanın hayatını kurtarmak için gösterdiğin bu cesaret karşılıksız kalmayacak,” demiş ona. Belki de bu yaşama alışırım,’ diye düşünmüş, neşesi yerine gelmiş azıcık. Bahçede dolaşmış, güllere bakarken içi hüznüyle dolmuş.

Sonra şatonun içini gezmiş. Oda kapılarından birinin üzerinde adının yazılı olduğunu görünce çok şaşırılmış. Kapıyı açıp içeri bakmış. Oda tam istediği gibi döşeliymiş, kitaplarla, müzik aletleriyle doluymuş.

‘Canavar beni burada rahat ettirmeye çalıştığına göre, bana zarar vermez herhalde,’ diye düşünmüş Güzel.

Sonra bir kitap almış eline. Kitabın üzerinde altın yıldızla, “Sevgili Kraliçem. Her isteğin emirdir benim için,” diye yazıyordu.

“Şu anda babamı görebilseydim keşke!” demiş Güzel yüksek sesle. Bunu der demez odanın öte ucundaki aynada babasının görüntüsü belirmiş. Böylece Güzel’in yalnızlık duygusu ve ev hasreti biraz olsun geçmiş. O gece yemekte Canavar ortaya çıkmış. “Seni izlememe izin verir misin Güzel?” diye sormuş.

“Buranın sahibi sizsiniz,” demiş Güzel. “Hayır,” demiş Canavar. “Şatom senin emrindedir. İstersen hemen giderim.” Canavar bir an duraksamış. “Yalnız bir şey soracağım. Beni çok mu çirkin buluyorsun?” Güzel ne diyeceğini bilmemiş önce. Sonra başını kaldırıp Canavar’a bakmış.

“Bunu söylemek istemezdim, ama doğruyu söylemem gerek. Evet, çirkin buluyorum,” demiş. Güzel, yemeğini bitirince Canavar, “Benimle evlenir misin?” diye sormuş. “Hayır, Canavar, asla,” demiş Güzel.

Canavar derin bir iç geçirirken çıkardığı ses, tüm şatoda yankılanmış. Her gece saat dokuzda Canavar konuşmak için Güzel’in yanına geliyordu. Güzel, gün geçtikçe Canavar’a alışmaya başladığını fark etmiş. Hatta geç kaldığında onu merak bile ediyordu. ‘Keşke,’ diyordu, ‘bu kadar çirkin olmasaydı! Keşke ikide birde bana evlenme teklif etmeseydi! Çünkü Güzel, Canavar’ın, evlilik teklifini geri çevirdiğinde çıkardığı o sestən çok korkuyordu.

Canavar bir gün, “Beni sevmeyebilirsin ama beni bırakıp gitmemeye söz vermelisin,” demiş. Her günü birbirine benzeyerek üç ay böyle geçmiş. Derken bir gün Güzel aynada babasının hasta olduğunu görmüş. Hemen Canavar’a babasına bakmak için eve gitmek istediğini söylemiş.

“Gidebilirsin, Güzel,” demiş Canavar. “Ama geri dönmezsen kederimden öleceğimi

biliyorsun, değil mi? Korkarım ki, babanın yanında kalmak isteyeceksin ve dönmeyeceksin. Ama eğer fikrini değiştirir de dönmek istersen, yüzüğünü yatağının yanındaki sehpa koyman yeterli. Sabah olduğunda şatomda açacaksın gözlerini.” “Bir hafta sonra döneceğim, söz,” demiş Güzel. Ertesi sabah Güzel, babasının evinde, kendi yatağında açmış gözlerini.

Babası onu karşısında görünce çok sevinmiş, kendini daha iyi hissetmiş. O gün öğleden sonra, kısa süre önce evlenmiş olan kız kardeşleri babalarını ziyarete gelmişler. Eve geldiklerinde babalarının biricik kızını karşılarında görünce kıskançlıktan ve öfkeden çatır çatır çatlamışlar.

“Dinle!” demiş iki kardeşten biri. “Ona bir oyun oynayalım. Burada bir hafta daha kalmasını sağlayalım. O zaman Canavar gelip onu öldürür.” Bağırıp çağırıp onu kötülemek yerine, iki kardeş gözlerine soğan sürüp Güzel’in karşısına yaşlı gözlerle çıkmışlar ve ondan ayrılmak istemedikleri için ağladıklarını söylemişler. Güzel bir hafta daha kalmaya söz vermiş.

Çok geçmeden Güzel, Canavar’ı babasını özlediği kadar özlediğini fark etmiş. Bir gün rüyasında Canavar’ı şatonun bahçesinde kaskatı ve cansız yatarken görmüş.

Uyandığında, ‘Benim yaptığım düpedüz acımasızlık!’ diye düşünmüş. Hemen yüzüğünü parmağından çıkarıp, başucundaki sehpanın üzerine koymuş. Sabah gözlerini Canavar’ın şatosunda açmış.

O günün akşamı Canavar’ı beklemiş. Saat dokuz olmuş. Canavar gelmemiş. Dokuzu çeyrek geçmiş, ortalarda yok. Birden endişe içinde koşa koşa şatodan bahçeye çıkmış. Canavar bahçede boylu boyunca yatıyormuş.

‘Onun ölümüne neden oldum!’ diye düşünmüş Güzel. Hemen ona sarılmış. Canavar’ın kalbi hâlâ atıyormuş!

“Artık dönmezsin diye düşündüm. Yemeden içmeden kesilip ölmeye hazırlandım,” demiş

Canavar fısıltılı bir sesle.

“Ama ben seni seviyorum Canavar!” demiş Güzel. “Seninle evlenmek istiyorum.”

O anda tuhaf bir şey olmuş. Birden sanki şato daha bir güzel, daha bir ışıltılı hale gelmiş.

Güzel bir süre etrafına bakınmış, sonra tekrar Canavar’a çevirmiş başını. Fakat Canavar yerinde yokmuş. Yattığı yerde şimdi genç ve yakışıklı bir prens duruyormuş.

“Ben Canavar’ı istiyorum,” diye ağlamaya başlamış Güzel. Prens bu sırada ayağa kalkmış.

“Canavar benim,” demiş. “Kötü bir peri bana büyü yapmıştı. Beni yüzüne bakılamayacak kadar çirkin bir yaratığa dönüştürmüştü. Bana benimle evlenmek istediğini söylemeseydin, hayatımın sonuna kadar öyle kalacaktım.”

Prens Güzel’i şatoya götürmüş. Şatoda Güzel, babası ve rüyasında gördüğü iyi periyle karşılaşmış.

“Gösterdiğin cesaretin ödülünü aldın,” demiş iyi peri Güzel’e.

Peri sihirli değneğini sallamış. Birden şatodaki herkes Prens’in topraklarında bulmuş kendini. Orada halk coşku ve alkışlarla karşılaşmış Prens’i. Çok geçmeden Güzel ve Canavar evlenmişler. Dünyanın gelmiş geçmiş en mutlu Prens ve Prensesi olmuşlar.